

SPORED KONCERTA

ki ga priredi „Glasbena Matica v Mariboru“
dne 11. dec. 1920 v Götzovi koncertni dvorani

v proslavo

slovenskega skladatelja ANTONA FÖRSTERJA
s prijaznim sodelovanjem koncertne pevke
gospe Mire Costaperaria in celotnega
pevskega zbora Glasbene Matice.

Spored Anton Förster-jevih skladb :

1. a) Z glasnim šumom s kora orglje so donele ...,
mešan zbor z orkestrom.
b) Pobratimija, moški zbor z bariton solo.
2. a) Vprašanje, } solospeva, poje gospa Costaperaria.
b) Naša zvezda, }
3. a) Ljubica, }
b) Ave Maria iz opere } mešana zbor s spremlje-
„Gorenjski Slavček“, } vanjem harmonija.
4. a) Pri oknu, }
b) Arija iz opere } solospeva,
„Gorenjski Slavček“, } poje gospa Costaperaria.
5. a) Povejte, ve planine, }
b) Samo, } moški zbor.
6. Venec Vodnikovih in na njega zloženih pesmi,
mešan zbor s spremljevanjem harmonija in glasovirja.

BESEDILA:

SIMON JENKO:

Z glasnim šumom ...

Z glasnim šumom s kora	„Bodi počesčena	Tak' soseska poje
Orglje so donele;	Rajska ti Devica,	In na prsi bije;
Druži se z donenjem	Vseh nebes in zemlje,	Skoz visoka okna
Glas soseske cele:	Naših src kraljica!	Jasno solnce sije.

SIMON JENKO:

Pobratimija.

Naj čuje zemlja in nebo,	In ko ločitve pride čas
Kar dan's pobratimi pojo!	Na razno pol odžene nas;
Naj se od ust do ust razlega,	Tu na, pobratim, roko mojo,
Kar tu med nami vsak prisega:	Ti mi podaj desnico svojo,
Da srce zvesto, kakor zdaj	Da srce zvesto, kakor zdaj
Ostalo bode vekomaj.	Ostalo bode vekomaj.

Beseda dana, vez velja,
Ne moč zemlje, ne moč neba
In ne pekla ognjena sila
Vezi ne bode razrušila,
Saj srce zvesto, kakor zdaj
Ostalo bode vekomaj.

Česká A. Foerster.
Polovena

FUNTEK:

Vprašanje.

Kaj, dekle ti, se srcu zdi,	Glej, srce to, tako zvesto,
Ko v zemlji daleč tej nemili	Tu v dalji govori mi često,
Še na te misli, k tebi sili.	Da dekle več mi nisi zvesto.
Kje tisti čas, ko v duši glas	A prazen ta je glas srca,
Ljubezni se mi je odzival,	Ko cvel mi vsak veli ljubeče.
Ko sem s teboj o sreči snival.	In v vodi vsak mi glas šepče:

Veseli zapoj, nič se ne boj,
Bridkostnih misli se iznebi,
Saj ljubica je zvesta tebi!

S. GREGORČIČ:

Naša zvezda.

Zvezda mila je migljala	A molče zvezdice jasne,
In naš rod vodila je;	Odgovora ne vedo.
Lepše nam ta zvezda zala	Dol z neba, višave krasne
Nego vse, svetila je.	Nemo na prašalca zro.
Toda oh! za goro vlone,	Pridi zvezda naša, pridí,
Skrije se za temni gaj;	Jasne v nas upri oči,
Vprašam sville milione,	Naj moj dom te zopet vidi,
Vrne li se še kedaj?	Zlata zvezda srečnih dni.

PAGLIARUZZI:

Ljubica.

Ležal na mrtvaškem odru
V sobi temnej mlad je mož
Sredi belih sveč brlečih,
Sredi lepih svežih rož.

Mrtveca od jutra v večer
Hodijo ljudje kropil,
Vsi so prišli, samo nekdo
Ni prišel lja zanj molit.

Vsi so prišli, samo ljube,
Ljube k njemu ni bilo,
Ljube mlade, ljube lepe,
Ki jo ljubil je srčno.

Pa pred kočico dekleta
Drobno slikajo glave;
In skrivnostno šepetajo
V uho si besede te:

„Vsi so prišli, vsi so prišli,
Ga kropil in zanj molil,
Samo ona, samo ona,
Ni prišla se poslovit.“

Saj sem rekla, saj sem rekla,
Da je čisto brez srca,
Da za njega nič ne mara,
Da za norca ga ima.

V sobici ženice sive
Jagode prebirajo,
Gibajoč čeljusti stare
V vrata se ozirajo.

Vsakega molreč pazljivo,
Sive glave majejo,
Med seboj odduška srčne
Bolečini dajejo:

„Glejte, glejte, vsi so prišli,
Cvetkove le ni bilo,
Kdo bi mislil, kdo bi mislil,
Da brezsrčna je tako.“

Kaj se hoče, kaj se hoče,
Svet zapustil je Gospod;
Brez vesti je, brez srca je,
Tak je zdaj ta mladi rod.“

Drugo jutro zgodaj, zgodaj
Zvon se tužno je glasil
Kdo nocoj je neki zopet
Se zemlje se preselil?

Hitro se izve novica,
Bliskoma po vasi gre:
Cvetkova je preminula,
Počilo jej je srce.

Iz opere „Gorenjski Slavček“:

Ave Maria!

Ave Maria, Devica svela!
Tebe pozdravlja priroda zdaj vsa.
V zraku te hvalijo ptičji glasovi,
Jezerski čisti nebesni valovi.

Drobne vijolice s sladko vonjavo
Cvelo prekrasno lebi na slavo.
Sape pihljanje, vode šumenje
Tebi oznanja stotero češčenje.

S. JENKO:

Pri oknu.

Bele cvetice, ledene cvetice,
K vam bom goreče pritisnila lice.
Tajaj led, tajaj led, lice gorko,
Da mi po cesti pogleda oko.

Vidim seni, kak' po cesti svršijo,
Svate vesele, ki na njih sedijo;
Lep in najlepši pa ženin je mlad;
Oh, da sem morala njega poznat!

Malo trenutij, pa notri do groba
Drugi zadana bo troja zvestoba.
Naj v nje naročje ti sreča cvete,
Meni za veke izginila je.

Bele cvetice, ledene cvetice,
Ve ohladite žareče mi lice!
Večni Bog, mili Bog, drži me Ti,
Da mi ubogo srce ne skupni!

LUIZA PESJAKOVA:

Arija iz opere „Gorenjski Slavček“.

Nebeško solnce trosi nadejo mi v srce Oj danes sem vesela, da davno ne tako,
In klasje in cvetice o sreči govore In vedno premišlujem, kaj se zgodilo bo.

Skrbi, solze in toga v tem hipu so prešle,
O solnce, klasje, cvetje, povejte, kaj mi je?

I. RESMAN:

Povejte, ve planine.

Povejte, ve planine,
li raste že drevo,
da zibel iz drevesa
tesar nam sklesal bo

Povejte, če rešnik se
Slovanu porodi,
in kje nam mati v zibel
to dele položi?

Povejte, kje doraste
naš narodni junak,
ki dvigne nam zastavo
svobode, sloge znak?!

Povejte, ve planine:
kdaž bo vzbujenja dan?
Povejte nam: kdaž vstane
iz roblstva — prost Slovan?

S. JENKO:

Samo.

Kje nek' zemlja grobe krije,
Kjer junaci domačije
Mirno smrtno spanje spe?
Nihče li ne zna za nje?

Rad na tvojo, hrabri Samo,
Črno bi pokleknil jamo,
Prst poljubil, ki pod njo
Hrabro ti leži telo.

Tam kleče nad tvojo rako
Sebi bi ljubezen tako,
Kakršno si ti gojil,
Rad v želeče srce vlil.

V pesmih glas bi svoj povzdignil,
Ž njim Slovene bi navdihnil;
Tvojo vrednost rod spoznal,
Tebe vreden bi postal.

Venec

Vodnikovih in na njega zloženih pesmi.

Tvoja struna je zapela, domovina ze zavzela, srca vsa je vnel nje glas.
— Noč morilna je zbežala, nevmrjoča ti ostala boče slava večni čas.

Od straže hrvaške gor solnce mi pride, v vinograde laške popoldne
zaide; z beneškega morja jug čelo poti, od Štajerca burja pri del' me hladi.

Rad plešem okrog, si s peto glas dajam, premetam vse ogle, se v cepa
dva majam; nožica pa Mince za mano hiti, pobira stopince, se v kroge usti.

Kar smo mi brambovci, več nismo cagovci, volje smo židane, dobro nam
je. — Kaj neki maramo, samo to vprašamo, kje so sovražniki? jih č'mo nabit!
Drava čegava je, Soča čegava je? Ji bomo varvali, kdo ji če pit'?

Domove varite, prav gospodarite, ženice matere, stari možje.

Nevestice, ljubice, trč'mo na kupice, ko nazaj prideimo, poroka bo.

Kdo rojen prihodnjih bo meni verjel,
Da v letih nerodnih okrog sem pel?
Ni ženka, ni cvenka, pa bati se nič;
Živi se brez plenka ob petju ko ptič.

Ne hčere, ne sina po meni ne bo,
Dovolj je spomina, ene pesmi pojo!
Rodila me Sava, ljubljansko polje,
Navdale Triglava me snežne kope.

Pesmičke tvoje prekrasne lepe,
Od srca do srca po svetu done.

Kdo je Ilir'ji sinove budil,
Svoj dom jih ljubiti, braniti učil?
Kdo je gladkeje, sladkeje zapel,
Glavico razjasnil, svoj narod umel?

Pesmičke tvoje so venček cvetic,
Da lepše bi pele, pod nebom ni ptic.
Tebe, naš Vodnik prepevajo v prek,
Ti v srečih Slovincem boš živel na vek.

Kranjč, glej tvoja zemlja je zdrava
Za pridne njej lega najprava:
Polje, vinograd, gora, morje,
Ruda, kupčija, tebe rede.

Za uk si prebrisane glave,
Pa čedne in trdne postave:
Išče te sreča, um ti je dan,
Našel jo boš če nisi zaspan.

Napoleon reče: „Ilirija, vstan'!“ — Ustaja, izdiha: kdo kliče na dan?
O vitez dobrotni, kaj ti me budiš? daš roko mogočno, me gori držiš?
Kaj bodem ti dala? — Pogledam okrog, izločit ne morem skor svojih otrok.
Napoleon reče: „Ilirija vstan'!“ — Svobodnosti tvoje napočil je dan.

KONEC.